

razlogov je direkcija drž. železnice prvo prošnjo za polovično vožnjo zavrnila. Poslanci so dosegli, da se je ta sklep ukinil, ko so pojasnili v Beogradu, da se v Ptuj ne gre za malenkostno krajevno prireditev, ampak za veliko tržišče in razstavo, ki dela ne samo čast vinogradnikom v mariborski oblasti — ampak celi Sloveniji in državi. Vsak posestnik si naj kupi pri vstopni postaji vozni listek z mokrim postajnim žigom do Ptuja. Za povrnitev velja ta vozni listek s potrdilom razstavnega odbora, da je razstavo posetil. Želimo, da se naši vinogradniki in vinski trgovci tesno oklenejo oblastne vinske razstave in sejma v Ptuj. Kajti v slogi je moč in zmaga! Prireditvi želimo najboljši uspeh!

Viničarski tečaji. V svrhu temeljite praktične izobrazbe v vinarstvu in sadjarstvu se bodeta priredila od 15. februarja do 15. novembra 1928 dva devetmesečna viničarska tečaja in sicer pri drž. trtnih nasadih in drevesnicah v: Pekrah, pošta Limbuš, in Kapeli, pošta Slatina-Radenci. V vsak tečaj se sprejme po 10 mladeničev. Pouk je v prvi vrsti praktičen in le v toliko tudi teoretičen, v kolikor je to za boljše razumevanje vsakega posameznega opravila v vinogradu, sadovnjaku, trsnici, drevesnici, vinski kleti neobhodno potrebno. Gojenci dobijo prosto stanovanje, brezplačno kmečko hrano in mesečno po 100 Din na roko, da si oskrbijo pranje perila ter razne majhne potrebščine za telesno nego in za snazanje obleke in obuvala. V tečaj se sprejmejo viničarski in kmečki mladeniči iz mariborske oblasti, ki so stari najmanj 16 in ne več nego 24 let ter so fizično dovolj močni za lastnoročno opravljanje vseh opravil v vinogradniškem obratu. Primerno kolekovanjem prošnjam za sprejem je priložiti: 1. krstni list, 2. zdravniško spričevalo, 3. navedeno spričevalo, 4. obvezo staršev, da pustijo prosilca devet mesecev nepretrgoma v tečaju, in 5. odpuštnico ljudske šole. Tako opremljene prošnje naj prosilci najkasneje do 1. febr. 1928 osebno izročijo upravniku drž. trtnega nasada v Pekrah ali Kapeli, kjer pač želijo tečaj obiskovati. O sprejemu v tečaj bodo prosilci takoj po 1. februarju 1928 obveščeni. Tečajniki dobijo ob zaključku tečaja spričevalo o doseženi sposobnosti za opravila v vinogradništvu in sadjarstvu.

V dvoletno vinarsko in sadjarsko šolo v Mariboru se sprejmejo dne 25. februarja t. l. praktikanti (vajenci). Pogoji: starost najmanj 16 let, dovršena najmanj osnovna šola z dobrim uspehom, telesna sposobnost. Prednost imajo kmečki sinovi, ki ostanejo pozneje doma. Praktikanti posejajo jezikovni in račun-

ski pouk, drugače delajo z drugimi učenci zavoda praktično v vseh panogah šolskega gospodarstva pod strokovnim vodstvom. Zato dobivajo stanovanje in hrano brezplačno in imajo prednost pri sprejemu za prihodnje šolsko leto 1928-29 kot redni učenci; v slučaju ubožnosti imajo potem tudi prednost pri podelitvi brezplačnih mest v zavodu. To je najboljša pripravljavnica za resne kmečke mladeniče s pomanjkljivo predizobrazbo za vstop v prvi razred prihodnjega šolskega leta. Lastnoročno, na celo polo pisane in kolekovanе prošnje 20 in 5 Din, za sprejem praktikantov je poslati direkciji dvoletne vinarske in sadjarske šole v Mariboru takoj ali najkasneje do 25. januarja 1928 s sledečimi prilogami: 1. krstni list, 2. domovnica, 3. zadnje šolsko spričevalo in 4. spričevalo o navedeni. Sprejem ali odklonitev se naznani pismeno. Drugi listi se naprošajo za ponatis tega razpisa. — Direktor: Andrej Zmavc.

»Naše gorice«. Prva številka II. letnika tega prvovrstnega ilustriranega mesečnika za pospeševanje kmetijstva se le dni razpošilja. »Naše gorice« so glasilo Vinarskega društva v Mariboru in obravnavajo vse panoge kmetijskega gospodarstva prav izčrpno in temeljito. Ta strokovni list bi moral imeti vsak kmetovalec, vsak viničar, pa tudi vsak poslanec in inteligent sploh, ki se kot prijatelj dobre kmetijske stvari za taka gospodarska vprašanja mora zanimati. Vsa pojasnila daje Vinarsko društvo v Mariboru, na ogled pa se »Naše gorice« ne pošiljajo, ker mora vsakdo neznatno članarino, odnosno naročnino (leto 30 Din, lanski kompletni letnik stane le samo 20 Din, elegantne platnice zanj pa 19 Din) plačati vnaprej. Kdor hoče dobro naložiti to skromno svotico, naj stopi v krog čitateljev »Naših gorice«, kar mu bo neslo tisočere obresti!

Poprava lesenega mostu čez Dravo pri Dravogradu. Razglas o ofertni licitaciji za dobavo gradbenega lesa za popravo lesenega mostu čez Dravo pri Dravogradu. Oblastni odbor mariborske oblasti razpisuje na podstavi členov 86 do 98 zakona o drž. računovodstvu iz leta 1921 ter vseh njegovih poznejših dopolnitev in sprememb s skrajšanim rokom od 14 dni javno pismeno licitacijo za dobavo od 172.489 m³ dobro obležanega mesečnega gradbenega lesa. Licitacija se bo vršila v soboto, dne 21. januarja 1928, ob 10. uri dopoldne v sobi šte. 22 oblastnega dvorca v Mariboru, Vrazova ulica 5. Gradbeni pogoji za dobavo lesa in detajlni izkazi komadov so med uradnimi urami na vpogled v zgoraj navedeni sobi oblastnega dvorca ter

v pisarnah sledečih občin: Slovenjgradec, Otiški vrh, Dravograd, Guštanj, Prevalje, Mežica, Crna, Kotle, Libeliče in Cerneče. Dobava lesa je s postavitvijo na lice mesta vred uradno proračunjena na 120.742 Din. Vsak ponudnik mora najkasneje do pol 10. ure dne 21. januarja t. l. predložiti s 100 Din kolekovanjo ponudbo v zapечатem ovitku in z zunanjo oznako: »Ponudba za dobavo lesa za most pri Dravogradu« ter potožiti kavcijo v iznosu 10% ponujene svote. Ločeno od tega je predložiti potrdilo davčnega urada, da je ponudnik plačal vse zapadle davke in izjavo, da pristaje na splošne in specialne dobavne pogoje. Oblastni odbor si pa pridržuje pravico, oddati delo ne glede na višino ponujene svote. Vsak ponudnik mora ostati v besedi 60 dni po dražbi.

ZA NEDELJO

Nekaj predpustnih misli za mladi svet.

Predpust, vesele gostije povsod naokrog — Sredi petja in godbe med veselimi svati sedita ženin in nevesta. Vrstijo se napitnice in zdravice, ki želijo samo srečo in veselje, ne vem kolikokrat se oglasi tista znana: Kolikor kapljic, tolko let...

Resnica po tem je pa včasih čisto drugačna. Ženin in nevesta v Kani sta morala že kar prvi dan skusiti, da je življenje velikokrat drugačno, kakor napitnice in zdravice, že prvi dan so prišle sitnosti in skrbi. Take ure, taki dnevi pridejo gotovo nad vsako družino. Na to mora biti pripravljen vsak. Veliko bolj žalostno pa je, če za kratkim dnevom vesele gostije pride dolg, dolg dan nesrečnega zakonskega življenja. Velja sicer: Kolikor kapljic, tolko let, a kakih! Žalibog, tako mogočrat velja danes ta žalostinka. Kaj misliš, zakaj? Včasih, ker človek ni neomejen gospodar nad svojo usodo, še večkrat radi tega, ker mlad človek pozabi, da je vsak svoje sreče kovač. Par vprašanj, pa mi pritrdiš.

Kako je s tvojim zdravjem?

Jevšnikova Francka je bila vedno bolešno dekle. Naenkrat pa se raznese glas: Jevšnikova se možil! Sreča jo slučajno

— Za potovanje nikdar nisem imel velikega veselja. Seveda mora biti taka ekspedicija zelo zanimiva, a mene niti misel na njo ne privlači. Kaj je ime onemu ljudstvu, ki je imelo veliko zlata, pa ni vedelo, kaj je to?

— To so bili Inki — je odgovoril Dūbell.

Precej dolgo sta še govorila o teh stvareh in ko sta se naposled vrnila v salon, je Betty že odšla spat. Simpatija nasproti bratovemu prijatelju se ji je temeljito zmanjšala. Ni videla v njem več drugega ko dolgočasnega, prigradnega gosta.

Dan po Dūbellovem prihodu so Govers, Betty ter Dūbell zasedli konje in šli na lov. Sreče ni bilo. Govers si je pretegnil živce, Dūbell in Betty pa sta padla v jarek in sta vsa premočena izlezla iz njega.

Goversova neizgoda je imela za posledico, da se je moral odreči lovu in doma počivati, dasi je bil strasten lovec. Da bi mu ne bilo dolgočasno, Dūbella ni pustil od sebe, dasi je ta nameraval odpotovati. Na razpolago mu je dal konje, lovske puške in sploh vse, kar ga je zanimalo.

Po onem nesrečnem padcu je Betty o Dūbellu izpremenila svoje mnenje. Ni se več hudovala nad njim,

marveč ga je začela občudovati. Bil je izvrsten jezdec in to ga je dvignilo v njenih očeh. V razgovorih je bila vedno bolj prijazna in si je na vso moč prizadevala, da bi ga očarala. Morda je imela uspeh, a Dūbell tega ni pokazal. Tikala sta se, po imenu se klicala, toda preprosto in nedolžno ko brat in sestra.

Govers se je polagoma naveličal brezdelnega čepe-nja. Na lov ni smel, jahati tudi ni mogel, zato je prišel na drugo idejo. Konje je prodal in se namenil, da nastopi daljše potovanje.

— Zakaj bi me ne spremili v Južno Ameriko? — je predlagal Dūbell. — Prav izvrsten izlet: sedem tednov potujete tje in nazaj, pet dni pa lahko prebijete v Buenos Airesu, da poiščete zlato — je dodal s smehom. Pravilnični zaklad jih je že zabaval.

Gregor pa je vzel ponudbo resno. Peltedensko potovanje bo ravno dobro za njega. Kar navdušen je bil.

Priprave za dolgo pot so se začele. V nekaj dneh je bilo pripravljeno vse in čez tri tedne po Dūbellovem prihodu vidimo Gregorja Govers, njegovo sestro Betty in Henrika Dūbell na ladji »Gebria«, ki je namenjena v Južno Ameriko. Cilj njihovega potovanja je Rio de la Plata.

njena prijateljica in jo vpraša: »Franc-ka, je res, da se možiš? Pa si dovolj zdrava?« — Francka v jok: »Seveda, ker mi ne privoščite, ker ste mi nevoščljivi.« — Kmalu je bila gostija. Minilo je samo nekaj let, pa je prišlo dolgo hiranje, dokler ni izhrala. Ostalo je veliko gospodarstvo brez gospodinje, otroci že od rojstva slabi in bolečni, brez matere. Resnična zgodba, ki se ponavlja tolikokrat, včasih tako zelo pretresljivo. Ko sv. Pavel govori o zakonu, pravi: »Vsak je prejel svoj dar od Boga. Eden tako, drugi pa tako.« Kdor ni prejel daru trdnega zdravja, pač ni poklican v ta težavni poklic.

Koliko znaš za življenje?

Koliko razumeš gospodarstva, gospodinjsva? »Nerednost je draga«, pravi pregovor. Navadno pa je silno draga v družinskem življenju, zlasti v današnjih tako težkih življenjskih razmerah. Stopiti danes brez vestne priprave, brez delavnosti in pridnosti v zakon, se velikokrat pravi, sebe in druge napraviti za kandidata za beraško palico.

Koliko znaš prenesti življenja?

Si sršenast, razburljiv, nagle jeze? Si občutljiva, zamerljiva? Potem si za puščavo, kjer daleč naokrog ni nobenega človeka, ne pa noter v družino, kjer velja: »Prenašajte drug drugega in si odpustite med seboj!« Vsak dan možemo rohnje in kletve, vsak dan ženske solze, kukanje in za pustiv povezana culica — si menda že slišal o živem zakonskem peklu ...

Ali imaš odprte oči?

Ali gledaš z bistrim očesom, na koga misliš navezati svoje življenje, s kom hočeš postati za celo življenje takorekoč — eden? Marsikateri mlad človek je pri tem za celo življenje in za večnost usodnem koraku kakor slep. Ko spregleda, je prepozno, vidi pred seboj samo še svojo uničeno življensko srečo. Tako slepi so navadno mladi ljudje, ki mislijo, da morajo za vsako ceno v »sladki« zakonski jarem. Potem pa je zakon res pravi jarem, v katerem krvavi če ne vrat, čisto gotovo pa srce.

Še eno vprašanje:

Ali bi hotel priti Kristus tudi na tvojo gostijo in blagosloviti tvojo nadaljno življensko pot, kakor je prišel na ženitnino v Kani?

Zalostno je, če mlad človek to, kar naj bi imel iz svoje mladosti najsvetlejšega, kar naj bi mu tudi zanaprej bil studenec tihe sreče, če mlad človek to lahkomisljenost ali celo brezvestno oskruni s strastjo, če mora na to, kar naj bi bilo v njegovem življenju najlepše, misliti z žalostjo in sramoto. Življenje le tolikokrat kaže, da taka oskrunjena ljubezen ne more sprejeti Kristusovega blagoslova, da je največji sovražnik čiste družinske sreče strast. Slišiš danes lahko večkrat: »Kdo se pa še zmeni za to, kar se v cerkvi govori o resnem, predzakonskem življenju!« Res, veliko se jih zato ne zmeni, a ravno zato je danes toliko nemirnih, nesrečnih, raztrganih družin. V čemur kdor greši, v tem bo tudi kaznovan. Kdor se je v mesu, bo od mesa tudi žel.

Tu imaš nekaj misli za predpust. Morebiti so kakor grenki pelin za predpustno veselje. A včasih malo pelina za pokvarjen želodec in malo resnih misli za lahko mišljeno dušo — je zdravo oboje!

Velika zadeva.

Ze nekaj let sem se obhaja po želji papežev od 18. do 25. januarja molitvena osmina med katero naj bi prosili Boga, da bi se izpolnile Kristusove besede o enem hlevu in pastirju, da bi se vsi ljudje na zemlji združili v pravi Kristusovi Cerkvi. Misel za združitev živi danes tudi pri zastopnikih drugih ver. Ko so resni in plemeniti možje pri njih spoznali, kam vodi današnje propadanje vsake vere, so prišli do spoznanja, da bi bilo potrebno, da se vsi, ki še verujejo, združijo in skrbijo za versko življenje. Zato so se zastopniki pravoslavne Cerkve in pa raznih protestantskih verskih družb zbrali predlanskim ter lani in so se posvetovali, kako bi se združili in skupno delali za versko življenje. Pa niso dosegli skoro nič. Niso se mogli zediniti ne v tem, kar naj bi verovali, ne v tem, koliko zakramentov bi imeli, ne, koga bi imeli za skupnega poglavarja. Če človek tudi v veri hoče biti ne-

odvisen od Boga, če hoče sam določevati, kaj naj veruje, potem se pač godi, kakor pri babilonskem stolpu, ko so ljudje morali iti narazen. A česar ne more doseči človeško prizadevanje, za to hočemo mi te dni moliti, da bi se vsi ljudje oklenili Kristusove resnice, ki je v katoliški Cerkvi, da bi po tej resnici živeli, da bi tako rasto po vsej zemlji kraljestvo božje.

Verske razmere na Angleškem.

V obeh angleških zbornicah so imeli v mesecu decembru viharne debate, kakor že skoro 300 let ne. Zanimivo je, da so te debate bile izzvane po verskih zadevah. Skofje anglikanske cerkve, katero je kralj Henrik VIII. pred 400 leti odtrgal od Rima, so predložili angleškemu parlamentu, ki ima odločevati tudi o verskih zadevah anglikanske cerkve, nov obrednik za anglikansko bogoslužje. Ta obrednik je izzval te burne debate. To je znamenje, kako na Angleškem vera še globoko posega v srce in življenje.

Zato se tudi ni čuditi, da je tam veliko zanimanje za katoliško Cerkev in da pristopi na Angleškem v katoliško Cerkev vsako leto na novo 12.000 duš. O teh angleških katoličanih se mora reči, da so globoko prešinjani od svoje vere. To se kaže v iskreni pobožnosti, s katero se udeležujejo službe božje, v požrtvovalnosti, s katero čisto sami vzdržujejo svoje cerkve, duhovnike, šole, razne dobrotelne naprave. To se kaže v njihovih krščanskih organizacijah. Skoro pri vsaki cerkvi že stoji društvena dvorana, v kateri se shajajo k poštenemu razvedrilu in krščanski izobrazbi. Gotovo bi lahko v marsikaterem oziru bili nam za vzgled.

Zahteva, ki veliko pove.

Na Nemškem je izročilo 83 psihiatrov, to je zdravnikov, ki se pečajo z duševnimi boleznimi, državnemu zboru zahtevo, da se v šolah pusti, oziroma se vanje uvede krščanski nauk. Svojo zahtevo utemeljujejo z dejstvom, da brez krščanskega nauka postane življenje mladega človeka tako zbegano in razorano, da veliko mladih ljudi vsled tega duševno oboli. — Ta izjava pač zelo mnogo pove tudi za nas ...

II.

Točno ob dvanajstih je debeli in dobrodušni kape-tan ognjenorudečega obraza stopil na poveljniški oder in »Gebria« je dvignila sidro. V salonu je odmevala godba. Gregor, Betty in Dübello so se na gornjem krovu naslanjali na ograjo.

— Sedaj nastopamo eno najlepših poti na svetu — je pripomnil Dübello.

— Pri besedi te ujamem! — Betty se je bolj ovila v kožuh, ko je pridrvel od amsterdamskih skladišč ledenomrzol veter.

Ob francoskem obrežju se je zakadila megla, ki je postajala vedno bolj gosta, ko so pluli mimo biskajalske luke. Užitek, ki ga je napovedal Dübello, se je začel šele v Lizboni, ko je »Gebria« nekega jutra pod bleščečim sinjim nebom plula po reki Tej.

— Zimo smo zapustili — je dejal Dübello Betty. — Sedaj polagoma prehajamo v južno podnebje in mislim, da ti bo to potovanje nepozaben dogodek.

V Lizboni je potniški zapisnik dobil mednarodni značaj. Na ladjo so vstopili Braziljanci, kakor navadno po narodnostih. Potem so bili tam Estanzirji, chilski trgovci iz Valparaiza, trgovski popotniki iz Nem-

čije, Italije in Francije. Mnogo pozornosti so vzbujale zlasti žene z dragocenimi nakiti.

Nekoliko potr in zlovoljen je sedel Gregor Govers v kadični. Po njegovem mnenju so bili med došlimi večinoma »niggerji« in vedeti je hotel, ali jih pustijo v obednico.

— Takim predsodkom se odreči — ga je opozoril Dübello. — Ti ljudje so državljani onih držav, ki jih hočeš obiskati. V Južni Ameriki ni na mestu soditi po barvi polti. Vsak Braziljanc, Chilec, Argentinec se ima za ravnotekega človeka, kakor ti sebe in ne bo ti v korist, ako boš dal ljudem čutili, da si drugačnega mnenja. Ako ne boš uslužen, ničesar ne storiš za tebe. Pa sploh te tudi opozarjam na to, ker se lahko zgodi, da se v Argentini v tebe zapletejo. Mnogi med njimi so potomci ravnotako starih rodov, kakor so pri nas v Evropi.

Tako in podobno sta govorila ter opazovala mešanico ljudi. Ko je Govers tako blodil z očmi po tujcih, se je prikazal med vrati neki gospod in on je naenkrat zaklical:

— Glej, onega poznam!

Skočil je pokoncu, da bi pozdravil gospoda, ki je ravnokar vstopil. Bil je morda enakih let z Goversem in dasi ga je temna polt izdala, da je iz druge zemlje, je bilo po obleki in vedenju tak ko tipičen Evropejec.

(Dalje prih.)

CIRILOVA KNJIZNICA:

21. Gabriel Majcen: Kratka zgodovina Maribora, Din 20.—
22. Snubitev kneza Šamila (v tisku).
23. Kazimir Przerwa-Tetmajer: Rokovnjaki izpod Tatir.
24. Arthur Sills: Smrtna past (v tisku).